

Domače živali.

P siček naš, hæv, hæv, Lajaj, to je práv! Da pred hišna vrata K nam ne bode tata; Psiček naš, hæv, hæv, Lajaj, to je práv!	Máčica, mijáv, Nikdar brez zabáv! Semtertjà po hiši Ti preganjaš miši — Máčica, mijáv, Nikdar brez zabáv!
--	--

Krávica, mív, mív, Pojdiva domív! Dete naše joče, Mleka piti hoče; Krávica, mív, mív, Pojdiva domív!	Konjič, ihahá, Malokdaj domá! Pelješ voz po svetu, Orješ njivo kmetu, Konjič, ihahá, Malokdaj domá!
---	--

x.

Pripovedka o konjskej barvi.

Barva našega konja je jako različna, od belega do črnega izprevrača se na vse pasme rujave in kostanjeve barve. V obče štejejo bele konje mej pohlevne in mirne, vranec je rad koleričen in jézav, kostanjevec ognjiv in brzonog, rujavec srčen in vztrajen. Takó se o njih govori, a Arabci imajo o tem sledečo pripovedko:

Ben Dijab je bil slaven glavar ali šejk ónih mohamedanskih Beduvinov, ki živé v peščenih pustinjah vroče Afrike. Živel je v 905. letu hedšire, to je okolo 1527. leta po Kristovem rojstvu. Nekega dne je bežal pred glavarjem divjih Ulad-Jagubov, ki ga je podil kot veter po pustinji. Bežeč obrne se Ben Dijab k svojemu sinu, rekoč: „Kakšne barve so sprednji konji sovražnikovi?“ — „Belci so,“ reče sin. — „Dobro, odgovori oče, pa jezdiva proti solneu in tajali se bodo, kakor maslo na solnci.“

Za uro pozneje vpraša šejk zopet svojega sina! „Kakšne barve so zdaj sprednji konji našega sovražnika?“ — „Vranci so,“ zakliče sin. — „Dobro, pravi oče, držimo se kamenitega pota, pa se nam ni bati ničesar; podobni so Sudanskim zamorkam, katerim se izpodtika gola noga ob kremenu.“ Beguni izpremené svoj tir in sovražniki zaostajajo daleč za njimi.

Ko mine zopet nekaj časa, nagne se šejk tretjič k svojemu sinu, rekoč: „Kakšne barve so pa zdaj prvi konji za nami?“ Sin mu odgovori: „Kostanjevi in rujavei so!“ — „Zdaj pa le naprej,“ kliče Ben Dijab; „izpodbodite konje, dajte jim čutiti ostroge! Res ujeli bi nas, ako bi mi ne bili vse leto krmili svojih konj z ječmenom, kakor nam je zaukazal prorok.“

Tako basnuje Arabec o barvi svojih konj. A pri kupovanji na basni zanašati se, menda bi ne bilo kaj varno. Nekaj resnice pa ima vender le v sebi ta pripovedka.

Frančišek Rup.

